

Ewa olli ka üks nisuggune perrenaene ja
maiapidaja misuggust arwaste on leida.
Ei temma weddelenud, egga armaſtanud
lobbiſemiſt; kui mittokord rahwas tullid
neid watama, ehk Hansut tõle palluma,
ei Ewa jätnud tõdd ſeiſma, waid aias
ikka peäle, miſ kord kääſil olli, ehk tulli
kätte wõtta. Hommiko warra watiſ tem-
ma lomade järrele, ja et neid kũl piſſut
temmal olli, ſiiſki tulli ikka murret kan-
da, ſuwwel kui talwel, et iggauhhele tem-
ma diguſ ſai. Jootmiſt ja ſõdtmiſt nou-
taſ lomadele hãſti ſaggedaſte. Suwvel
ial ei aianud lome farjamale, enne kui
neile kaewuſt olli wet paktunud, hobbo-
ſele, lehmale ja lammaſtele kũl uhhẽſt
kũnnãſt, ſiggadele jãlle teiſeſt, ja hanne-
dele; teiſed naeſed naerſid kũl, et tem-
ma teggi ilmaeaguſt tõdd, ſeſt et lomad
leidwad metſãſt wet kũllalt; agga Ewa
rãkiſ: „Metſãſ on ſeiſnud mudda ja

„magge ſo-weſſi, ſe ei olle hea lomadele;
„ſe ſadab mittokord kũbſo-ja makſetõbbe
„tullemã; ſelge weſſi on igga lomale
„parrem, ja puhtama ſuggu lomad tar-
„witawad ka puhhaſt toito.“ Muud rah-
was ſõdtſid lome talwiſel aial kaſſ kord
pãweſ, ja waſt pãrrãſt Jouluð hãkkaſid
kolmkord ſõdtma; Ewa ſõtiſ wiis ja kuus
kord pãweſ, et, kui piſſut hawal anti, ei
pidand ni paljo toito rãiſko minnema.
Ei olnud temmal tõbbi lomadeſſe hãkka-
maſ, ei lainud lomad waeſekſ, et kũl
piſſut heino nãhha anti; agga et keiſ
peti hoidmiſſe warral, ja et lomad om-
mal aial omma pãrrãjat oſſa ſaiwad,
ſiiſ jãtkãſ ka ſe piſſut, ja lomad ollid
tãied; lehm andiſ hãſti pima, lammaſ
toi igga aãſta kolm talle. Temma mur-
re ja holekandminne ja ommal aial ka
piſſut wilja ſullutaminne, ſai ka jãlle
temma kätte taggaſi. Igga ſuggiſe miſ